

La scurt timp după sesiunea Conferinței Generale de la Minneapolis, biserica a fost zguduită de două crize majore, care i-ar fi adus distrugerea totală fără intervenția directă și curajoasă a sorei White. Ambele evenimente au o strânsă legătură cu solia 1888, căci ambele au provenit din distorsionarea fină a soliei. Ele s-au dezvoltat ca o mișcare legitimă, autentică, a soliei îngerului al treilea. Deși susținătorii lor de atunci nu le-au identificat cu aceste nume, ele au rămas în istoria adventă ca fiind erezia “Holy Flesh” și criza panteistă de la Sanatoriul Battle Creek.

Pentru noi, cei care am recuperat solia neprihănirii lui Hristos din arhivele prăfuite ale bisericii, este de importanță vitală să înțelegem cum s-a ajuns la asemenea depărtări de la scopul lui Dumnezeu. Trebuie să știm cum a reușit diavolul să pervertească o solie capabilă să devină marea strigare, și care au fost erorile străjerilor însărcinați cu misiunea de a proteja biserica de asemenea alunecări de la calea dreaptă.

Este nevoie de o sinceră recuperare a memoriei, și de asumare a responsabilității, în special datorită credinței noastre în avertizarea Domnului că, la încheierea lucrării, solia 1888 se va transforma în lumina îngerului din Apocalips 18, care va lumina pământul cu slava ei.

De ce nu a reușit ea să lumineze pământul atunci, imediat după 1888? Cum a fost posibil să se ajungă în asemenea fundături periculoase, tocmai când cerul le oferise cheia către minunile zilelor din urmă? Dar mai important decât atât, vom putea noi evita capcanele diavolului din ultimele zile, când expertiza lui în falsificarea adevărului va atinge cele mai înalte culmi ale perfecțiunii? Care va fi secretul prin care “cei aleși” nu se vor lăsa impresionați de fina alterare a neprihănirii lui Hristos în vremea sfârșitului?

Maniera în care a fost despărțit de echipa lui a fost o palmă greu de suportat pentru A.T. Jones. Dar nu decisivă. Toată perioada de după 1888 fusese o luptă îndârjită împotriva mentalităților învechite, dar Jones și Waggoner se purtasera cu demnitate și umilință - ca niște „christian gentlemen” cum spunea sora White - bucuroși că pot oferi poporului mana proaspătă venită din cer.

Acum Jones se trezea singur în America, obligat să suporte nu numai ostilitatea greu de mascat a fraților din conducere, dar și inerția obișnuită a poporului. O asemenea situație ar fi doborât pe oricine, dar nu pe A.T. Jones. El era hotărât să continue lucrarea încredințată, singur împotriva tuturor.

Dar s-a întâmplat ceva interesant. Tot mai mulți colegi pastori au început să plece urechea la evaluările pe care le făcea sora White soliei și solilor de la Minneapolis. Deși frații din vechea gardă nu pierdeau nicio ocazie de a-și manifesta ostilitatea față de solie și soli, unii se întrebau dacă nu cumva ea are dreptate. Au început să-l invite tot mai des pe Jones la întâlnirile lor și au început să citească cu mai mare atenție articolele scrise de sora White în *Review and Herald* sau în buletinele Conferinței Generale.

Afirmații de genul că solia a fost din partea Domnului, că este cu adevărat solia îngerului al treilea, că ea se va transforma în marea strigare, nu puteau să-i lase indiferenți. Pe măsură ce analizau cu atenție mărturiile ei, creștea tot mai mult

convingerea că evenimentul escatologic atât de dorit era la un pas.

Curând au început să sosească din Australia avertizări solemne, și destul de incomode. Li se reproșa că la Minneapolis Hristos a fost răstignit din nou în persoana solilor Săi; că Duhul lui Dumnezeu a fost jignit; că solia reprezenta începutul mării strigări, și că ea trebuia să se dezvolte în solia celui alt înger. Acestea erau lucruri extrem de grave, și trebuia să fi cu totul rupt de realitate ca să le ignori.

Încurajat de această nouă și nesperată susținere, Jones a fost prins din nou de elanul care-l caracteriza, iar argumentele lui erau de necombătut. Acum avea și o audiență interesată și dispusă să analizeze cu atenție implicațiile soliei. Jones era invitat de onoare peste tot în câmp, iar acum i se alăturase și W.W. Prescott, un influent profesor de la colegiul din Battle Creek. Dar ei nu înțeleseseră un lucru, și anume că fereastra oportunităților se închisese, că Duhul lui Dumnezeu, ofensat și respins la Minneapolis și în anii imediat următori, S-a retras, iar acum asupra bisericii domnea verdictul teribil de întoarcere în pustie. Sora White avertizase: “S-ar putea să mai stăm mulți ani în această lume, din cauza neascultării.”

Exista un entuziasm nou pentru solie care uimea chiar și pe susținătorii ei. În acest entuziasm general s-au remarcat inițiativele conducătorilor Conferinței Indiana. Președintele ei, fratele Robert S. Donnell, era încântat de solie și efectele ei, și credea cu ardoare afirmația sorei White că “după sesiunea de la Minneapolis ne aflăm în perioada ploii târzii.” Jones era un invitat de onoare în Conferința Indiana, iar fratele Donnell reușise să trezească interesul tuturor membrilor comitetului pentru această solie. Ei doreau să pregătească poporul pentru apropiata revenire a lui Hristos. Au decis să viziteze toate comunitățile din Conferință și au format un grup de pastori tineri, însărcinați cu organizarea adunărilor de redeșteptare.

Unul dintre aceștia era S.S. Davis, puternic impresionat de predicarea lui Albion F. Ballenger, cel mai puternic evanghelist al bisericii. Ballenger străbătea țara cu o solie urgentă și categorică: “Primiți Duhul Sfânt! Acum! Ori părăsiți păcatul, ori părăsiți biserica! Trebuie să am o biserică curată înainte de a putea invita poporul în ea, înainte de a putea sta înaintea poporului spre a da marea strigare... Să începem să ne rugăm ca Dumnezeu să curețe păsările necurate din biserică, deoarece ele întinează marea strigare... Domnul spune că nu putem avea botezul cu Duhul Sfânt până când nu obținem biruința deplină asupra tuturor păcatelor.”

S.S. Davis a preluat această imagine extremă, dar el o făcea să devină și mai penetrantă aducând un element nou, copiat de la pentecostalismul care tocmai înflorea în America. Adunările lor de redeșteptare erau însoțite de muzică puternic ritmată, care avea rolul ei asupra simțurilor participanților. Accentul se punea pe biruința asupra păcatului și primirea Duhului Sfânt, iar presiunea de pe umerii poporului era teribilă. Nu era ușor să fii confruntat cu perspectiva: Ori părăsești păcatul, ori părăsești biserica! În plus, vorbitorii duceau această cerință la extrem, susținând că biruitorii nu se vor mai îmbolnăvi, nu vor mai albi și nu vor avea carii dentare. Adunările au devenit repede scenele celor mai bizare reprezentări. Sub invitația obsedantă “Luați Duh Sfânt,” pe fundalul unei muzici sălbatice, oamenii au început să rezoneze cu teatrul de la amvon, strigând “Aleluia” și “Slavă Domnului,” dispuși să primească botezul cu Duhul Sfânt și să obțină un trup sfânt.

Curând predicarea a luat forme și mai ciudate. Tinerii pastori ai Conferinței Indiana îndemneau poporul să aibă ceea ce ei numeau “experiența grădinii,” botezul cu Duhul Sfânt manifestat prin leșinul sfânt. În timpul predicării, care era mai mult o piesă de teatru gălăgioasă și exaltată, oamenii erau stimulați să se predea Duhului. Cei care

aveau experiența primirii Duhului, căzând în leșin, erau aduși pe platformă și declarați ca fiind acum o parte a celor 144.000. Vă imaginați ce cumplit era pentru ceilalți, și cât își doreau și ei să primească Duhul și să se alăture celor 144.000. Toți așteptau cu ardoare trupul sfânt, atingerea sfințeniei desăvârșite.

Cu siguranță, biserica se afla pe terenul fermecat al lui Satana, iar conducătorii CG, deși recunoșteau că este nepotrivit, nu știau ce să facă. În același timp, vechea gardă reprezentată de Butler, Smith, și simpatizanții lor, stăteau și arătau cu degetul, bucuroși că toată lumea are ocazia să vadă rezultatele soliei împotriva căreia avertizaseră ei.

Dar ei erau amăgiți, deoarece fanatismul care înflorea în Indiana nu era rezultatul soliei 1888, ci rezultatul respingerii acelei solii. Acesta era momentul special al diavolului, clipa lui de glorie în pervertirea unui adevăr refuzat. Tehnica lui a fost simplă: A stârnit lepădarea soliei la Minneapolis, iar când lumina s-a stins, el a stârnit poporul să o primească, deoarece știa că are deplin control asupra modului ei de manifestare. Exact ca la Cadeș-Barnea: “Nu intrați în țara promisă, că muriți!” Când a fost prea târziu ca să mai intre, el a schimbat refrenul: “Mergeți și cuceriți țara, căci așa vorbește Domnul.”

(Urmează partea a doua)

***